

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandrina Roată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, deși în conformitate cu dispozițiile art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, tribunalul nu mai este decât instanță de fond, el funcționează ca instanță de apel, după legea anterioară. Astfel, se constată că legea veche ultraactivează în ceea ce privește competența și căile de atac, în așa fel încât se ajunge la funcționarea concomitentă a instanțelor judecătorești după două legi distincte și contradictorii.

Se apreciază că ultraactivitatea legii vechi, sub aspectul termenelor și căilor de atac, față de momentul de pronunțare a hotărârii, este neconstituțională, discriminatorie, inechitabilă și împiedică accesul liber la justiție, respectiv la căile de atac. Acest lucru se datorează faptului că hotărârile pronunțate sub legea veche sunt supuse apelului și recursului la instanțele teritoriale, care sunt supuse influențelor și presiunilor locale, ceea ce noile reguli de competență instituite de Codul de procedură civilă evită, prin instituirea recursului în competența unică a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Se mai arată că restrângerea exercițiului unor libertăți sau drepturi nu poate fi impusă decât prin lege, iar restrângerea prevăzută în art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 operează ca efect al unei ordonanțe de urgență neaprobată prin lege. Mai mult, se apreciază că stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată prin ordonanță atrage neconstituționalitatea integrală a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003, deoarece legea de funcționare a instanțelor de judecată, prin care se stabilește competența și procedura de judecată, nu poate fi decât organică, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată. Pe de altă parte, în conformitate cu art. 124 din Legea fundamentală, justiția se înfăptuiește în numele legii, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, prin aceasta înțelegându-se numai legile organice sau ordinare, iar nu și ordonanțele Guvernului.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă apreciază că Legea fundamentală reglementează expres în art. 73 domeniile de reglementare a legilor organice, fără a enumera și normele juridice privind procedura de judecată.

Se arată că intenția legiuitorului de a respecta principiul neretroactivității legii, prevăzut în art. 15 alin. (2) din Constituție, republicată, rezultă din însuși conținutul art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003. Altfel, o lege nouă care ar modifica, fără norme tranzitorii, obligativitatea părții care se adresează justiției de a utiliza căile reglementate de legea veche ar fi retroactivă, nesocotind prevederile constituționale, și ar încălca drepturile justițiabililor.

Prin urmare, instanța judecătorească apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă este nefondată.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată. De asemenea, în conformitate

cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al Avocatului Poporului.

Guvernul arată că noțiunea de „lege” folosită în cuprinsul art. 124 din Constituție, republicată, are în vedere sensul cel mai larg, acoperind toată gama dispozițiilor normative cuprinse în Legea fundamentală, în celelalte legi sau în actele normative subordonate legilor, iar nu doar cel de act normativ emis de forul legislativ. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, domeniul legilor organice este stabilit numai prin Constituție, interdicția emiterii de către Guvern a ordonanțelor în domeniul rezervat legii organice fiind limitată la categoria ordonanțelor simple, nu și a ordonanțelor de urgență.

În ceea ce privește accesul liber la justiție, aplicarea ultraactivă a legii vechi este constituțională, Legea fundamentală interzicând doar aplicarea legii noi situațiilor juridice născute sau stinse anterior acesteia, și se justifică prin necesitatea de a permite părții care a pornit o judecată de a avea reprezentarea exactă referitoare atât la instanța care va soluționa cererea, cât și la căile de atac pe care le va putea exercita. Așa fiind, posibilitatea de a promova o cale de atac în condițiile și la instanța devenită competentă potrivit legii noi este exclusă pentru cauzele în curs de judecată la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, fapt ce nu este de natură a contraveni art. 21 și 53 din Constituție, republicată.

Avocatul Poporului apreciază că din însăși formularea art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 rezultă faptul că se respectă principiul constituțional al neretroactivității legii. Se arată în acest sens că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dreptul la exercitarea căilor de atac este fixat de legea în vigoare în momentul pronunțării hotărârii judecătorești, deoarece admisibilitatea unei căi de atac constituie o calitate inerentă a hotărârii. În aceste condiții, nici o cale de atac nu poate rezulta dintr-o lege posterioară, după cum nici o cale de atac existentă în momentul pronunțării nu poate fi desființată fără retroactivitate, de către o lege posterioară. Astfel, „o cale de atac se exercită doar împotriva hotărârilor pronunțate după intrarea sa în vigoare”.

Se arată că textele de lege criticate asigură un tratament egal în fața legii și autorităților publice, atât pentru cei care au formulat acțiuni în justiție sub imperiul legii vechi, cât și pentru aceia care s-au adresat instanței de judecată potrivit noilor reglementări.

Referitor la neconstituționalitatea ordonanței de urgență, în ansamblul ei, față de dispozițiile art. 73 și ale art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, se constată că art. 73 alin. (3) din Legea fundamentală reglementează expres și limitativ domeniile rezervate legii organice, printre care nu figurează dispozițiile legale privind procedura civilă.

În ceea ce privește faptul că prevederile legale criticate au fost stabilite prin ordonanță de urgență, și nu prin lege, se arată că numai Curtea Constituțională are posibilitatea să stabilească dacă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 a fost adoptată în condițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, republicată.

Se apreciază că textele constituționale referitoare la accesul liber la justiție, restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți și la înfăptuirea justiției nu au incidență în cauză.

În consecință, dispozițiile art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă sunt considerate ca fiind constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, republicată, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 28 iunie 2003. Textul legal criticat are următorul conținut:

— Art. II alin. 2 și 3: *„Procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență privitoare la competență sunt aplicabile.*

Hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate.“

De asemenea, autorul excepției invocă și neconstituționalitatea extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 15 alin. (2), ale art. 16 alin. (1), ale art. 21 alin. (2), ale art. 53, 124, ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituția României, republicată, care au următorul conținut:

— Art. 15 alin. (2): *„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.”;*

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— Art. 21 alin. (2): *„Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept.”;*

— Art. 53: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”;

— Art. 124: *„(1) Justiția se desfășoară în numele legii.*

(2) Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

(3) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.”;

— Art. 126 alin. (2): *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.”;*

— Art. 129: *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că formula redacțională a textului legal dedus controlului nu oferă temei criticii referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, republicată, întrucât nu

conține în sine nici o dispoziție cu caracter retroactiv, textul urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a legii. În ceea ce privește determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care vor fi guvernate de noua reglementare, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii în timp, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

În legătură cu principiul neretroactivității legilor, Curtea constată că, potrivit acestuia, o lege devine obligatorie numai după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, ea rămânând în vigoare până la apariția unei alte legi, care o abrogă în mod explicit sau implicit. A decide că, prin dispozițiile sale, legea nouă ar putea desființa sau modifica situații juridice anterioare, constituite prin efectul actelor normative care nu mai sunt în vigoare, ar însemna să se încalce principiul constituțional al neretroactivității legii. Legea nouă este însă aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi.

Raportând cele arătate cu titlu principal la textul de lege dedus controlului, Curtea constată că, întrucât procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe, iar hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate, norma dă expresie principiului neretroactivității, ceea ce impune concluzia că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Referitor la critica potrivit căreia art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, republicată, Curtea constată că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nici o discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

În ceea ce privește noțiunea de „lege” utilizată în Constituție, republicată, în art. 124, potrivit căruia justiția se desfășoară în numele legii, iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, Curtea reține că aceasta are în vedere un sens larg ce acoperă ansamblul dispozițiilor normative cuprinse în Legea fundamentală și actele normative ce formează dreptul intern.

Astfel, conceptul de „lege” are mai multe înțelesuri în funcție de distincția ce operează între criteriul formal sau organic și cel material.

Potrivit primului criteriu, legea se caracterizează ca fiind un act al autorității legiuitoare, ea identificându-se prin organul chemat să o adopte și prin procedura ce trebuie respectată în acest scop. Această concluzie rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 61 alin. (1) teza a doua din Constituție, republicată, conform căreia *„Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”* cu prevederile art. 76, 77 și 78, potrivit cărora legea adoptată de Parlament este supusă promulgării de către Președintele României și intră în vigoare la trei zile după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, dacă în conținutul său nu este prevăzută o altă dată ulterioară. Criteriul material are în vedere conținutul reglementării, definindu-se în considerarea obiectului normei, respectiv a naturii relațiilor sociale reglementate.

În ceea ce privește ordonanțele Guvernului, Curtea reține că, elaborând astfel de acte normative, organul administrativ exercită o competență prin atribuire care, prin

natura ei, intră în sfera de competență legislativă a Parlamentului. Prin urmare, ordonanța nu reprezintă o lege în sens formal, ci un act administrativ de domeniul legii, asimilat acesteia prin efectele pe care le produce, respectând sub acest aspect criteriul material.

În consecință, întrucât un act juridic normativ, în general, se definește atât prin formă, cât și prin conținut, legea, în sens larg, deci cuprinzând și actele asimilate, este rezultatul combinării criteriului formal cu cel material.

Pe de altă parte, Curtea observă că delegarea legislativă a Guvernului de a emite ordonanțe poate opera în temeiul Constituției, republicată, potrivit art. 115 alin. (4), în cazul ordonanțelor de urgență, sau în temeiul legii de abilitare adoptate cu respectarea alin. (1) al aceluiași articol. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii

organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi speciale de abilitare, această interdicție decurgând direct din textul constituțional. O asemenea limitare nu este prevăzută însă de alin. (4) al art. 115 din Constituție, republicată, referitor la ordonanțele de urgență, care nu reprezintă o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ, adoptat de Guvern, în temeiul unei prevederi constituționale, care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unor situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată.

Așa fiind, pentru argumentele arătate în prealabil, Curtea nu poate reține critica de neconstituționalitate potrivit căreia modificarea și completarea Codului de procedură civilă prin ordonanță de urgență ar aduce atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 124, 126 și 129.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandrina Roată în Dosarul nr. 1.182/C/2003 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind regimul de comercializare a ouălor

În temeiul art. 108 din Constituție, republicată, și al art. 6 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Pentru aplicarea prezentei hotărâri termenii și expresiile de mai jos semnifică, după cum urmează:

a) *ouă* — ouăle de găină, în coajă, adecvate consumului uman direct sau folosite în industria alimentară, cu excepția ouălor sparte, incubate și preparate;

b) *ouă industriale* — ouăle de găină, în coajă, altele decât cele specificate la alin. (1), inclusiv ouăle sparte și ouăle limpezi incubate, cu excepția ouălor preparate;

c) *ouă de incubație* — ouăle destinate producției de pui conform normelor specificate în regulile privind ouăle de incubație;

d) *ouă sparte* — ouăle care prezintă spărturi ale cojii și membranelor, cu expunerea conținutului lor;

e) *ouă crăpate* — ouăle cu coaja crăpată, dar cu membranele intacte;

f) *ouă incubate* — ouăle din momentul în care sunt introduse în incubator;

g) *comercializare* — deținerea sau expunerea spre vânzare, oferirea spre vânzare, vânzarea, livrarea sau orice altă formă de comercializare;

h) *colector* — orice persoană autorizată de autoritățile competente să colecteze ouă de la producător pentru livrare:

— la un centru de ambalare;

— pe o piață care vinde exclusiv angrosiștilor ale căror unități sunt aprobate ca centre de ambalare;

— în industrie;

i) *centru de ambalare* — unitate autorizată de autoritatea competentă să clasifice ouăle pe categorii în funcție de calitate și greutate și să le asigure ambalarea;

j) *lot* — ouăle de la unul și același centru de ambalare, situate într-un singur loc, ambalate sau neambalate, cu una și aceeași dată de ambalare sau durată de valabilitate, care fac parte din aceleași categorii de calitate și greutate;

k) *ambalaje mari* — pachete, cutii deschise sau containere care conțin peste 36 de ouă;

l) *ambalaje mici* — pachete sau învelitori, dar nu cofraje neacoperite, care conțin 36 de ouă sau mai puțin;

m) *vânzări neambalate* — oferta pentru vânzarea cu amănuntul a ouălor, altele decât cele în ambalaje mari sau mici;

n) *autoritate competentă* — Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, la nivel național, și direcțiile pentru agricultură și dezvoltare rurală, la nivel județean.

Art. 2. — (1) Pe teritoriul României comercializarea ouălor se face cu respectarea dispozițiilor prezentei hotărâri.

(2) Dispozițiile privind clasificarea și marcarea ouălor nu se aplică în următoarele situații:

a) dacă sunt transportate direct de la locul de producție la un centru de ambalare sau la o piață care vinde exclusiv angrosiștilor care au centre de ambalare autorizate conform art. 5;

b) dacă sunt produse și livrate pentru procesare la întreprinderile din industria alimentară autorizate în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 356/2002 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind condițiile de sănătate și igienă pentru producerea și comercializarea produselor din ouă, precum și la cele din industria nealimentară.

(3) Pentru ouăle care provin din producție proprie, care nu sunt ambalate conform art. 10, 11 și 12 și nu sunt clasificate după categoriile de calitate sau greutate stabilite prin prezenta hotărâre, prevederile prezentei hotărâri nu se aplică în cazul ouălor vândute de producător direct consumatorului pentru uz personal, la ferma acestuia, într-o piață publică locală, cu excepția piețelor de licitație, sau prin vânzare directă.

Art. 3. — Comercializarea către consumatori a ouălor definite la art. 1 nu se va face prin combinare cu ouă de alte tipuri.

Art. 4. — (1) Fără a prejudicia prevederile art. 2, producătorii nu pot livra:

a) ouă altor persoane fizice sau juridice în afara colecțiilor, centrelor de ambalare, piețelor, în sensul art. 2 alin. (2) lit. a), a industriei alimentare și industriei nealimentare;

b) ouă industriale, în afară de ouăle incubate, altor persoane în afara centrelor de ambalare sau a industriei, cu excepția industriei alimentare;

c) ouă incubate altora decât unităților de prelucrare sau industriei, cu excepția industriei alimentare.

(2) Ouăle sparte accidental în centrele de ambalare pot fi livrate doar pentru prelucrare industrială, cu excepția industriei alimentare.

Art. 5. — (1) În afara cazurilor menționate la art. 8, numai centrele de ambalare pot clasifica ouăle în funcție de calitate și greutate.

(2) Centrele de ambalare vor păstra o evidență la zi a furnizorilor.

(3) În baza criteriilor prevăzute la art. 22 alin. (3) și a normelor metodologice de aplicare a prezentei hotărâri, autoritățile competente acordă autorizații pentru clasificarea ouălor și alocă un număr de identificare fiecărei unități sau producător, la cererea acestora, ale căror incinte și dotări tehnice sunt adecvate clasificării ouălor în funcție de calitate și greutate. Autorizațiile vor fi retrase dacă nu mai sunt îndeplinite condițiile cerute.

Art. 6. — (1) Ouăle se clasifică în funcție de calitate, după cum urmează:

a) categoria A sau „ouă proaspete“;

b) categoria B sau „ouă calitatea a doua sau ouă declasate“, destinate a fi folosite în industria alimentară, conform prevederilor Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 356/2002 și în industria nealimentară.

(2) Ouăle din categoria A se clasifică în funcție de greutate.

(3) Clasificarea în categoriile A și B se face ținând cont de criteriile stabilite în art. 22 alin. (3) și de normele metodologice de aplicare a prezentei hotărâri.

Art. 7. — (1) Ouăle din categoria A se vor ștampila cu numărul de identificare a producătorului, care să permită identificarea metodei de producție folosite.

(2) Pe ouăle din categoria A se pot aplica unul sau mai multe dintre următoarele marcaje distinctive:

a) termenul de valabilitate;

b) una sau mai multe date care să îi ofere consumatorului informații suplimentare;

c) categoria de calitate;

d) categoria de greutate;

e) numărul centrului de ambalare;

f) denumirea centrului de ambalare;

g) numele comercial sau marca fabricii;

h) o indicație asupra originii ouălor.

(3) Marcajele distinctive prevăzute la alin. (2) lit. f) și g) se folosesc doar în conformitate cu condițiile stabilite la art. 10 alin. (1) lit. a).

(4) Marcajele distinctive prevăzute la alin. (2) lit. b) și h) se folosesc numai în conformitate cu condițiile stabilite la art. 10 alin. (3).

(5) Pentru ouăle din categoria A se pot prezenta și date privind modul de furajare a găinilor ouătoare. Aceste date se folosesc numai în conformitate cu condițiile stabilite la art. 10 alin. (3).

Art. 8. — (1) Ouăle din categoria B, cu excepția ouălor crăpate, trebuie să poarte un marcaj distinctiv care să specifice categoria de calitate. Acestea pot avea una sau mai multe dintre marcajele distinctive prevăzute la art. 7.

(2) Ouăle din categoria A, care nu mai îndeplinesc caracteristicile prevăzute pentru categoria respectivă, vor fi declasate în categoria B. Ele vor fi livrate direct către industria alimentară, în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 356/2002 sau către industria nealimentară, iar ambalajele acestora vor fi întotdeauna marcate în mod clar pentru a li se indica destinația.

Art. 9. — Ouăle nu trebuie să poarte alte marcaje în afara celor prevăzute în prezenta hotărâre.

Art. 10. — (1) Ambalajele mari, precum și ambalajele mici, chiar dacă sunt introduse în ambalaje mari, trebuie să indice pe suprafața exterioară, cu caractere vizibile și lizibile, următoarele:

a) numele sau denumirea și adresa unității care a ambalat sau ale celei pentru care se ambalează ouăle; numele, denumirea de activitate sau marca fabricii folosită de unitatea respectivă, care poate fi o marcă folosită în mod colectiv de mai multe întreprinderi, care poate fi indicată numai dacă nu conține formulări incompatibile cu prezenta hotărâre, privind calitatea sau prospețimea ouălor, tipul de producție utilizat sau originea ouălor;

b) numărul de identificare al centrului de ambalare;

c) categoriile de calitate și greutate. Ouăle din categoria A pot fi identificate fie prin cuvintele „categoria A“, fie prin litera „A“ singură sau în combinație cu cuvântul „proaspete“;

d) numărul de ouă ambalate;

e) termenul de valabilitate, urmat de recomandările de depozitare pentru categoria A și data ambalării pentru ouăle din categoria B;

f) metoda de producție pentru ouăle din categoria A. Aceste specificații se folosesc obligatoriu pentru a respecta criteriile prevăzute la art. 22 alin. (3).

(2) Atât ambalajele mari, cât și cele mici pot conține și următoarele informații suplimentare, fie pe suprafața interioară, fie pe cea exterioară:

a) prețul de vânzare;

b) codurile de administrare a comerțului cu amănuntul și/sau codurile de control ale stocului;

c) una sau mai multe date care să ofere consumatorului informații suplimentare;

d) specificațiile privind condițiile speciale de depozitare;

e) propoziții sau simboluri menite să promoveze vânzarea ouălor, cu condiția ca acestea și modul în care sunt alcătuite să nu inducă în eroare cumpărătorul;

f) o indicație despre modul de furajare a găinilor ouătoare.

(3) Alte date și marcaje distinctive privind tipul de producție și originea ouălor, precum și modul de furajare a găinilor ouătoare pot fi folosite numai în conformitate cu criteriile stabilite în art. 22 alin. (3) și în normele metodologice de aplicare a prezentei hotărâri.

(4) Dacă ambalajele mari conțin ambalaje mici sau ouă marcate cu referire la tipul de producție sau la originea ouălor, aceste specificații trebuie să apară și pe ambalajele mari.

Art. 11. — (1) Ambalajele mari trebuie prevăzute cu o bandă sau etichetă care să conțină specificațiile prevăzute la art. 10, care să nu permită re folosirea după desfacerea ambalajelor și care să fie realizată de către sau sub supravegherea autorităților competente menționate la art. 21. Această bandă sau etichetă nu este obligatorie în cazul ambalajelor mari sub forma cutiilor sau containerelor deschise, cu condiția ca acestea din urmă să nu împiedice identificarea specificațiilor prevăzute la art. 10, indicate pe ambalajele mici din interiorul lor.

(2) Prin derogare, în cazul livrării directe de la centrul de ambalare către comerțul cu amănuntul al ouălor destinate vânzării neambalate în cantități reduse, nu este obligatorie ambalarea acestor ouă în ambalaje mari.

Art. 12. — Cuvintele „extra” sau „extra proaspăt” pot fi folosite pe ambalajele mici care conțin ouă din categoria A, prevăzute cu o bandă sau o etichetă. Aceste cuvinte se tipăresc pe bandă sau etichetă, iar aceasta se îndepărtează sau se distruge cel târziu în a șaptea zi de la ambalare sau în a noua zi de la ouat.

Art. 13. — (1) Ouăle expuse pentru vânzare sau oferite spre vânzare în comerțul cu amănuntul trebuie să fie expuse separat, în conformitate cu categoria de calitate și greutate și metoda de producție. Diferitele categorii de calitate și greutate, precum și metodele de producție vor fi indicate astfel încât să fie clare și vizibile pentru consumator.

(2) În cazul vânzării ouălor neambalate se indică numărul de identificare al centrului de ambalare care a clasificat ouăle pe categorii sau, în cazul ouălor importate din țări din afara Uniunii Europene, țara de origine, precum și durata de valabilitate minimă urmată de recomandările de depozitare adecvate.

(3) Ouăle din categoria A, cu excepția ouălor din categoria A marcate „extra” în conformitate cu art. 12, pot fi expuse pentru vânzare sau oferite spre vânzare în ambalaje mici care pot avea o categorie de greutate diferită, cu condiția specificării greutății totale nete și a cuvintelor: „ouă de diferite mărimi” sau „categoriile de greutate variate”.

Art. 14. — Ambalajele nu pot prezenta alte indicații în afara celor prevăzute în prezenta hotărâre.

Art. 15. — Ouăle provenite din țări din afara Uniunii Europene pot fi importate dacă;

a) respectă prevederile art. 3, 6, 7, 8, 9, 12, ale art. 13 alin. (2) și ale art. 14;

b) sunt puse în ambalaje, inclusiv ambalaje mici introduse în ambalaje mari, prezentând, în mod vizibil și lizibil, următoarele informații:

1. țara de origine;

2. numele unității de ambalare din țara din afara Uniunii Europene;

3. categoria de calitate și greutate;

4. pentru ambalajele mari, greutatea în kilograme a ouălor ambalate și numărul acestora, iar pentru ambalajele mici, numărul ouălor;

5. data ambalării și durata de valabilitate minimă urmată de recomandările de depozitare adecvate pentru ouăle din categoria A și data de ambalare pentru ouăle din alte categorii;

6. numele expeditorului și adresa, în cazul ambalajelor mari;

7. metoda de producție pentru ouăle din categoria A, menționată la art. 10 alin. (1) lit. f), sau următoarea indicație: „metoda de producție nu este specificată”.

Art. 16. — (1) Prezenta hotărâre se aplică și în cazul ouălor ambalate și destinate exportului. Ouăle ambalate și destinate exportului în țări din afara Uniunii Europene, care au fost tratate cu diferite soluții, nu se consideră a fi fost tratate pentru conservare.

(2) Prin derogare de la alin. (1) și pentru a respecta normele impuse de unele țări importatoare, ouăle ambalate și destinate exportului:

a) pot răspunde unor cerințe superioare față de cele din prezenta hotărâre privind calitatea, marcarea și etichetarea sau alte cerințe suplimentare;

b) pot prezenta pe ambalaj marcaje sau specificații de altă natură, cu condiția ca aceste marcaje și specificații să nu fie confundate cu cele stabilite prin prezenta hotărâre.

(3) Ouăle ambalate și destinate exportului pot fi clasificate în alte categorii de greutate decât cele adoptate în conformitate cu prevederile art. 22. În acest caz se va indica pe ambalaje categoria de greutate necodificată.

Art. 17. — Prezenta hotărâre nu se aplică în cazul ouălor importate sau exportate în cantități reduse, de până la 60 de ouă, de către consumator pentru uzul personal.

Art. 18. — Produsele la care se referă prezenta hotărâre se verifică prin luarea de mostre randomizate în toate etapele comercializării, precum și în timpul transportului. În ceea ce privește ouăle importate din țări din afara Uniunii Europene, aceste verificări de mostre alese la întâmplare au loc și după efectuarea formalităților vamale.

Art. 19. — (1) Măsurile care decurg din nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri pot fi luate numai în legătură cu întregul lot verificat.

(2) Dacă se consideră că lotul verificat nu respectă prevederile prezentei hotărâri, organismul de control va interzice comercializarea sau importul acestuia, dacă lotul respectiv provine dintr-o țară din afara Uniunii Europene, până când se aduc dovezi că lotul a fost adus la forma corespunzătoare prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 20. — Constituie contravenții și se sancționează, după cum urmează, următoarele fapte:

a) neclasificarea și nemarcarea ouălor în conformitate cu prevederile prezentei hotărâri, cu amendă de la 2.000.000 lei la 20.000.000 lei;

b) neasigurarea condițiilor de ambalare, depozitare și transport conform prezentei hotărâri și normelor metodologice de aplicare, cu amendă de la 5.000.000 lei la 30.000.000 lei.

Art. 21. — (1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, ai Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale și ai Ministerului Sănătății, care au obligația de a verifica permanent modul de respectare a prevederilor prezentei hotărâri.

(2) Contravențiilor prevăzute la art. 20 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 28 și 29.

Art. 22. — (1) În termen de 30 de zile de la publicarea prezentei hotărâri, prin ordin comun al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale, al ministrului sănătății și al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, se aprobă normele metodologice de aplicare a acesteia.

(2) Normele metodologice vor cuprinde reglementări în ceea ce privește:

- a) frecvența colectării, livrării și manipulării ouălor;
- b) criteriile de calitate și categoriile de greutate;
- c) specificațiile indicațiilor de pe ouă și ambalaje.

(3) În scopul adoptării, conform procedurii menționate la alin. (2), a parametrilor care se aplică fiecărei categorii de calitate, se ține cont de următoarele criterii:

- a) aspectul cojii;
- b) consistența albușului;
- c) înălțimea camerei de aer;
- d) dimensiunea și poziția gălbenușului;
- e) lipsa petelor de sânge și a corpiilor străini;
- f) dezvoltarea embrionului.

Art. 23. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de 1 septembrie 2005.

Art. 24. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 641/2002 privind regimul de comercializare a ouălor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 28 iunie 2002, precum și orice dispoziție contrară se abrogă.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Ilie Sârbu

Ministrul sănătății,
Ovidiu Brînzan

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,
Rovana Plumb

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 23 martie 2004.
Nr. 415.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

REGULAMENT

privind procedura de mediere a diferendelor apărute în executarea transferurilor transfrontaliere

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (3) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2004 privind transferurile transfrontaliere,

în temeiul art. 50 din Legea nr. 101/1998 privind Statutul Băncii Naționale a României, cu modificările și completările ulterioare,

Banca Națională a României emite prezentul regulament.

Art. 1. — Medierea diferendelor apărute între instituțiile din România care efectuează transferuri transfrontaliere cu o valoare mai mică decât echivalentul a 50.000 euro și clienții acestora cu ocazia executării acestor operațiuni se realizează, la cerere, de către Banca Națională a României prin compartimentul specializat din cadrul Direcției juridice.

Art. 2. — Orice client, astfel cum este definit la art. 2 alin. (1) lit. h) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2004 privind transferurile transfrontaliere, poate adresa Băncii Naționale a României o cerere pentru medierea diferendelor apărute între acesta și instituțiile din România implicate în executarea acestor transferuri.

Art. 3. — Compartimentul specializat în medierea diferendelor, denumit în continuare *compartimentul specializat*,

este compus din 5 membri. Dintre aceștia se alege trimestrial o comisie de mediere formată din 3 persoane, una exercitând funcția de președinte.

Funcția de președinte al comisiei de mediere va fi îndeplinită prin rotație, trimestrial, de către toți membrii compartimentului specializat.

Coordonarea activității compartimentului specializat intră în atribuțiile directorului sau, după caz, ale directorului adjunct al Direcției juridice.

Lucrările de secretariat ale comisiei de mediere vor fi realizate de către un referent, iar documentele realizate în activitatea de mediere vor fi arhivate pe termen de 5 ani.

Comisia de mediere se întrunește cel puțin o dată pe lună la sediul Băncii Naționale a României sau la sediul indicat părților în scrisoarea de convocare transmisă.

Art. 4. — Cererea pentru medierea diferendelor, denumită în continuare *cererea de mediere*, poate fi formulată numai dacă a fost îndeplinită procedura prealabilă de rezolvare a plângerilor adresate de client instituției implicate în efectuarea transferurilor transfrontaliere, iar aceasta nu a întreprins nici un demers pentru soluționarea plângerii, nu a reușit soluționarea acesteia pe cale amiabilă sau nu a formulat un răspuns la plângerea înaintată de client.

Art. 5. — Cererea de mediere se depune la sediul Băncii Naționale a României, str. Lipscani nr. 25, sectorul 3, București, și va fi însoțită de:

a) dovada că s-a solicitat soluționarea diferendului instituției implicate în efectuarea transferului;

b) orice acte pe care clientul le deține în legătură cu operațiunile privind executarea transferului respectiv.

Art. 6. — Cererea de mediere se înregistrează în Registrul de mediere, care va cuprinde numărul de înregistrare, datele necesare identificării reclamantului, a instituției reclamate, informații privind obiectul cererii, data și ora la care s-a stabilit să aibă loc medierea.

Art. 7. — În cazul în care documentele depuse și eventualele susțineri ale părților sunt edificatoare, compartimentul specializat va stabili un termen pentru medierea diferendului și va convoca părțile, cu mențiunea că pot fi reprezentate la dezbaterile comisiei inclusiv de către avocați.

Art. 8. — Convocarea se va face cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte de data fixată pentru mediere, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, și va conține: data, ora și locul stabilit pentru desfășurarea medierii, precum și precizarea că, la cererea părților, se poate analiza diferendul supus medierii și în lipsa reclamantului și/sau a instituției reclamate.

La convocare se anexează copie de pe cererea de mediere.

Art. 9. — În situația în care compartimentul specializat apreciază că pentru formularea unui punct de vedere îi sunt necesare documente și/sau informații suplimentare, va solicita, în termen de 5 zile calendaristice de la înregistrarea cererii de mediere la Banca Națională a României, remiterea acestora de către instituția implicată în efectuarea transferului.

Art. 10. — Instituția este obligată ca, în termen de 10 zile calendaristice de la data confirmării de primire a solicitării, să transmită compartimentului specializat documente și/sau informații, cum ar fi:

a) valoarea operațiunii, așa cum rezultă din ordinul de transfer emis de client;

b) valoarea tuturor cheltuielilor/taxelor și comisioanelor suportate de instituție;

c) data la care contul ordonatorului a fost debitat;

d) data la care contul beneficiarului a fost creditat;

e) cursul/cursurile de schimb utilizate, dacă este cazul;

f) instituția intermediară, dacă este cazul;

g) termenul limită agreat de părți până la care sumele aferente transferului transfrontalier urmează să fie creditate în contul instituției beneficiarului sau sunt puse la dispoziția acestuia sub formă de numerar;

h) dovada acordurilor scrise, încheiate între client și instituție, cu privire la modul de efectuare a transferurilor transfrontaliere, dacă acestea există;

i) dovada acordului beneficiarului pentru situațiile în care costurile legate de transferul transfrontalier urmează să fie suportate integral sau parțial de către acesta;

j) orice alte documente sau informații necesare pentru soluționarea diferendului.

Art. 11. — Pentru situația prevăzută la art. 7, comisia de mediere din cadrul compartimentului specializat va formula o soluție în maximum 30 de zile de la data înregistrării cererii de mediere.

În situația prevăzută la art. 9, termenul de soluționare a diferendelor se va prelungi cu un nou termen de 30 de zile, care va curge de la data primirii documentelor și/sau a informațiilor solicitate.

Art. 12. — Rezultatul medierii se consemnează într-un raport. Raportul se întocmește de comisia de mediere și va fi semnat de toți membrii acesteia, iar în situația existenței unei opinii divergente, aceasta va fi consemnată separat.

Concluziile raportului vor fi înscrise în registrul prevăzut la art. 6.

Termenul de comunicare este de 5 zile de la data redactării raportului.

Art. 13. — Concluziile consemnate în raport nu au caracter obligatoriu pentru părțile interesate și nu intră sub incidența dispozițiilor art. 83 din Legea privind activitatea bancară nr. 58/1998, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 14. — Partea nemulțumită de soluția formulată de compartimentul specializat se poate adresa instanței judecătorești competente, pentru care soluția formulată în raport are caracter consultativ.

Art. 15. — Prezentul regulament intră în vigoare în termen de 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Governatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Isărescu

București, 25 martie 2004.
Nr. 3.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
